

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1424/2025
03.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Вукашина Влајковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К бр.327/24 од 26.05.2025. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 бр.91/25 од 10.09.2025. године, у седници већа одржаној дана 03. децембра 2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Вукашина Влајковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К бр.327/24 од 26.05.2025. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1 бр.91/25 од 10.09.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К бр.327/24 од 26.05.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка Основном јавном тужилаштву у Ваљеву исплати износ од 18.533,95 динара, те да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ 3.630,70 динара, а на име паушала износ од 5.000,00 динара, све у року од 15 дана дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Ставом два исте пресуде, окривљени АА је на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ.

Пресудом Вишег суда у Ваљеу Кж1 бр.91/25 од 10.09.2025. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Ваљеу и браниоца окривљеног АА – адвоката Вукашина Влајковића, а пресуда Основног суда у Ваљеу К бр.327/24 од 26.05.2025. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Вукашин Влајковић поднето је захтев за заштиту законитости само против правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеу Кж1 бр.91/25 од 10.09.2025. године, с тим што из образложења произилази да захтев подноси и против првостепене пресуде, не наводећи законски разлог, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине делимично побијане пресуде у осуђујућем делу, а предмет врати на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредбе члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим (другостепеним) судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА – адвокат Вукашин Влајковић, у уводу захтева не наводи законски разлог за подношење, већ само паушално истиче да је „на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон“, а у образложењу захтева истиче да је у конкретном случају на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање суд применио одредбе материјалног права које се односе на кривично дело из члана 137. став 1. КЗ, иако из чињеничног описа догађаја, исказа сведока и доказа изведених током поступка произилази да у радњама окривљеног не постоје обележја тог кривичног дела. С тим у вези, бранилац у захтеву наводи да током целог поступка судови нису ценили чињеницу да је оштећена сама признала љубомору као мотив за пријаву окривљеног и полемисе са оценом суда о веродостојности и истинитости исказа саслушаних сведока и оштећене, уз сопствени закључак да се догађај од 13.06.2024. године није десио на начин описан у изреци пресуде, а да се догађај који оштећена карактерише као претњу ножем дана 28.07.2024. године није ни десио, док су повреде које је оштећена задобила том приликом настале или самоповређивањем оштећене или на начин како је то окривљени описао у свом исказу датом пред ОЈТ Ваљево. Надаље, бранилац наводи да су сва три догађаја „тенденциозно описана на основу неистинитог исказа оштећене“, те да суд приликом доношења одлуке уопште није ценио чињенице које су од суштинског значаја за објашњење односа између оштећене и окривљеног.

Како по оцени овога суда бранилац окривљеног изложеним наводима захтева у суштини указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно на повреду члана 440. ЗКП и даје сопствену оцену доказа, што у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца због повреде закона, то је Врховни суд поднети захтев у овом делу одбацио као недозвољен.

Поред тога, бранилац у поднетом захтеву наводи да су нејасни разлози првостепеног суда за оглашавање окривљеног кривим за предметно кривично дело, као и разлози потврђивања ове одлуке другостепеном пресудом, обзиром да се у конкретном случају судови нису упустили у оцену да ли је радњама окривљеног на било који начин повређено људско достојанство оштећене, а којим наводима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. На исту повреду закона бранилац указује и истицањем да су разлози наведени у првостепеној пресуди противречни у знатној мери, што је другостепени суд пропустио да сагледа, па како ни ова повреда закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољен разлог за подношење захтев за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев и у овом делу оцењен недозвољеним.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да је другостепени суд у образложењу своје одлуке дао само уопштenu констатацију да је имао у виду све наводе жалбе, али да при том није дао разлоге о одлучним чињеницама, нити је образложио због чега сматра да су жалбени наводи неосновани, којим наводима се указује на повреду члана 460. ЗКП, док се наводима да је кривична санкција престрого одмерена, имајући у виду олакшавајући околности на страни окривљеног – његову ранију неосуђиваност, те живот и породичне прилике, указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП. Како ни ове повреде закона у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука каоу изреци решења.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић